

że jest to korzyść, a wobec braku przekonujących dowodów na to, że przedmiotowy środek przynosi korzyść, zaskarżona decyzja nie może dalej obowiązywać.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja błędnie zidentyfikowała system odniesienia do celów oceny skutków przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych oraz błędnie zidentyfikowała przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych jako zbiór przepisów, który jest odrębny względem całego brytyjskiego systemu opodatkowania osób prawnych. Komisja nie zrozumiała prawidłowo celu przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych i nie uwzględniła przysługującego Zjednoczonemu Królestwu marginesu swobody uznania.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja dopuściła się oczywistych błędów w analizie pomocy państwa i zastosowała błędne testy przy rozważaniu kwestii porównywalności. Komisja nie uwzględniła różnego poziomu ryzyka związanego z podstawą opodatkowania w Zjednoczonym Królestwie w odniesieniu do pożyczek udzielanych podmiotowi należącemu do grupy, który podlega opodatkowaniu w Zjednoczonym Królestwie oraz pożyczek udzielanych podmiotowi należącemu do grupy, który nie podlega opodatkowaniu w Zjednoczonym Królestwie, i nieracjonalnie uznała, że pożyczki udzielane wewnątrz grupy są porównywalne z pożyczkami udzielanymi przez osoby trzecie.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że nawet przy założeniu, iż kwestionowane przepisy dotyczące KSZ stanowiły *prima facie* pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, w zaskarżonej decyzji błędnie stwierdzono, że nie ma żadnego uzasadnienia, które można by przyjąć w celu obrony zgodności kwestionowanych przepisów z przepisami Unii w dziedzinie pomocy państwa. Ponadto zaskarżona decyzja jest nieracjonalna i niespójna, ponieważ Komisja słusznie uznała, że rozdział 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] jest uzasadniony w przypadkach, w których jedynym powodem zastosowania podatku od kontrolowanych spółek zagranicznych zgodnie ze scenariuszem alternatywnym rozdziału 5 wspomnianej części 9A byłby test „kapitału powiązanego w Zjednoczonym Królestwie” z tego względu, że test ten może być nadmiernie trudny do zastosowania w praktyce; aczkolwiek jednocześnie, i nie podając odpowiedniego uzasadnienia, Komisja twierdzi, że przepisy wspomnianego rozdziału 9 nigdy nie znajdują uzasadnienia w przypadkach, w których test funkcji decyzyjnych i zarządczych spowodowałby opodatkowanie kontrolowanych spółek zagranicznych na podstawie wspomnianego rozdziału 5. W rzeczywistości test funkcji decyzyjnych i zarządczych jest zbyt trudny do zastosowania w praktyce, w związku z czym Komisja powinna była uznać przepisy wspomnianego rozdziału 9 za uzasadnione również w kontekście tego testu i w związku z tym powinna była stwierdzić, że nie ma pomocy państwa.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że gdyby zaskarżona decyzja została utrzymana w mocy, wówczas jej wykonanie poprzez odzyskanie od skarżących domniemanej pomocy państwa naruszyłoby podstawowe zasady prawa Unii, w tym swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług, zważywszy że należące do skarżących KSZ znajdują się w innych państwach członkowskich.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że nakaz odzyskania pomocy wynikający z zaskarżonej decyzji jest bezzasadny i sprzeczny z podstawowymi zasadami Unii.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja nie uzasadniła w wystarczający sposób kluczowych elementów zaskarżonej decyzji takich jak np. wniosek, że przewidziane we wspomnianym rozdziale 5 opodatkowanie kontrolowanych spółek zagranicznych mogłoby się odbywać bez trudności lub nieproporcjonalnego obciążenia przy użyciu testu funkcji decyzyjnych i zarządczych.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza również zasadę dobrej administracji, która wymaga, aby Komisja zapewniła przejrzystość i przewidywalność swoich procedur administracyjnych oraz wydawała decyzje w rozsądnym terminie. Nie jest rozsądny ani czteroletni termin, jakiego Komisja potrzebowała na przyjęcie decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie, ani ponad sześćletni termin, jaki upłynął od dnia wejścia w życie kwestionowanego środka do dnia wydania decyzji niniejszej w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2019 r. – BAE Systems/Komisja

(Sprawa T-773/19)

(2020/C 45/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BAE Systems plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokat N. Gràcia Malfeito, W. Leslie, solicitor i adwokat I. Lunneryd)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2019) 2526 final z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych;
- w każdym wypadku, obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że właściwym systemem odniesienia są przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych, a nie brytyjski system opodatkowania osób prawnych. W szczególności wniosek Komisji, że systemem odniesienia są brytyjskie przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych stanowi błędnie zastosowanie orzecznictwa sądów Unii. Komisja powinna była natomiast stwierdzić, że odpowiednim systemem odniesienia jest brytyjski system opodatkowania osób prawnych, którego nieodłączną i nierozdzielną częścią są przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do celów systemu odniesienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, popełniła oczywisty błąd w ocenie i nie uzasadniła wniosku, że zwolnienie podatkowe dla finansowania grup prowadzi do selektywnego odstępstwa od systemu odniesienia, a w szczególności, że przedsiębiorstwa otrzymujące inne rodzaje zysków finansowych nieprzeznaczonych do obrotu znajdują się w sytuacji porównywalnej pod względem prawnym i faktycznym do sytuacji przedsiębiorstw otrzymujących zyski finansowe nieprzeznaczone do obrotu pochodzące z umów kwalifikowanej pożyczki. W istocie, Komisja błędnie stwierdziła, że zyski finansowe nieprzeznaczone do obrotu pochodzące z pożyczek udzielanych jednostce dominującej i skarbonek nie powodują znacznego i istotnie większego ryzyka sztucznego przekierowania niż pochodzące z umów kwalifikowanej pożyczki. Ponadto Komisja popełniła błąd koncentrując się na technice legislacyjnej, a nie na skutkach zwolnienia podatkowego dla finansowania grup.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, popełniła oczywisty błąd w ocenie i nie uzasadniła wniosku, że zwolnienie podatkowe dla finansowania grup nie było uzasadnione charakterem i ogólną strukturą przepisów podatkowych w odniesieniu do testu funkcji decyzyjnych i zarządczych. W szczególności Komisja popełniła błąd stwierdzając, że obciążenie administracyjne wynikające z zastosowania testu funkcji decyzyjnych i zarządczych nie uzasadnia zwolnienia podatkowego dla finansowania grup oraz że zwolnienie podatkowe dla finansowania grup nie jest uzasadnione koniecznością przestrzegania swobód przewidzianych w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie dotyczący istnienia korzyści, jak wymaga tego przepis art. 107 TFUE. Ocena Komisji opiera się na niczym nieopartych twierdzeniach; Komisja w rzeczywistości nie wykazała istnienia korzyści, a tylko określiła, że może ona istnieć w pewnych okolicznościach.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – FA Sub 3/Komisja

(Sprawa T-774/19)

(2020/C 45/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FA Sub 3 Ltd (Tortola, Brytyjskie Wyspy Dziewicze) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska